

Vystoupení Vladimira Putina na diskusním klubu “Valdaj” - Plný text, INFO!!!

- CZ24 News | 27. října 2020

Vážení účastníci XVII. plenárního zasedání klubu “Valdaj”! Dámy a pánové!

Vítám vás na našem tradičním výročním setkání. Tentokrát se koná v neobvyklém formátu, v režimu videokonference. Ale vidím že v hale jsou lidé. V sále jich však není tolik jako obvykle, a zjevně proběhla přímá diskuse, která mě může jen potěšit.

Obecně samozřejmě chápeme, že to vidíme, že epidemie koronaviru vážně změnila veřejný, obchodní i mezinárodní život. Řeknu více – i každodenní, běžný život každého člověka.

Prakticky ve všech zemích existují některá vynucená omezení, hromadné akce byly zpravidla zrušeny. Tento rok byl pro váš klub také náročný. Ale co je nejdůležitější, nadále aktivně pracujete. S pomocí moderních distančních technologií vedete ostré, smysluplné diskuse, argumentujete, získáváte nové odborníky, kteří sdílejí svá hodnocení, prezentují zajímavé, nestandardní, někdy přímo opačné názory na to, co se děje. Takový rozhovor je samozřejmě nyní nesmírně důležitý a užitečný, když je na světě tolik obtížných otázek, které vyžadují odpověď.

Ještě nás čeká hluboké pochopení toho, jak epidemie ovlivnila a ovlivní současnost a budoucnost lidstva. Při konfrontaci s touto nebezpečnou hrozbou se mezinárodní společenství snaží podniknout určitá opatření a mobilizovat se. A něco se již dělá společně. Chci však hned říci: zdaleka ne všechno, co by se mělo a muselo dělat tváří v tvář takové kolosální společné výzvě. A tyto promarněné příležitosti jsou také předmětem otevřené mezinárodní diskuse.

V Rusku jsme od samého počátku epidemie stanovili hlavní hodnotu – život a bezpečnost lidí. A byla to záměrná volba diktovaná kulturou, duchovními tradicemi našich lidí, jejichmi nejsložitějšími, někdy

dramatickými dějinami. Víte, pokud si vzpomeneme, jaké kolosální demografické ztráty jsme utrpěli ve dvacátém století, jiná cesta není, než bojovat, bojovat za každého člověka, za budoucnost každé ruské rodiny.

Z tohoto důvodu jsme udělali vše pro to, abychom zachovali zdraví a životy občanů, pomohli rodičům a dětem, lidem starších generací, těm, kteří přišli o zaměstnání, zachovali si co nejvíce zaměstnanost, minimalizovali škody na ekonomice, podpořili miliony podnikatelů, kteří provozují svou malou firmu nebo rodinu společnost.

Pravděpodobně stejně jako všichni ostatní pečlivě sledujete denní údaje o vývoji epidemie ve světě. Bohužel koronavirus neustoupil a stále představuje vážnou hrozbu. A je pravděpodobné, že takové úzkostlivé pozadí pro mnohé jen zesiluje pocit, že začíná úplně jiná doba. Že jsme nejen na pokraji dramatických změn, ale epochy tektonických posunů, a to ve všech sférách života.

Vidíme, že procesy, které byly ne jednou diskutovány na zasedáních klubu Valdaj, rychle, exponenciálně nabývají na rychlosti. Například před šesti lety, v roce 2014, během diskuse na téma „Světový řád: nová pravidla nebo hra bez pravidel?“ Tehdy jsme o tomto tématu diskutovali. A co teď? Zdá se, že hra bez pravidel, bohužel, vypadá stále hrozivěji, někdy už jako hotová věc.

Pandemie připomněla o křehkosti lidského života. Bylo těžké si představit, že v našem technologicky vyspělém 21. století může člověk i v těch nejbohatších a nejvyspělejších zemích zůstat bezbranný před zdánlivě ne tak fatální infekcí, ne tak strašnou hrozbou. A život ukázal, že to není jen v úrovni rozvoje lékařské vědy s jejími někdy fantastickými úspěchy. Ukázalo se, že možná mnohem důležitější je něco jiného – organizace a přístupnost systému veřejného zdravotnictví. Důležité se ukázaly být hodnoty vzájemné pomoci, sloužení a obětavosti, které spojují lidi.

Odpovědnost, vyrovnanost a poctivost orgánů, jejich připravenost přijmout požadavek společnosti a zároveň jasně a rozumně vysvětlit logiku a sled přijatých opatření a nedovolit strachu zvítězit a rozdělit společnost, a naopak, dodat pocit jistoty v tom, že spolu překonáme jakékoli těžkosti.

Boj proti hrozbě koronaviru ukázal, že v krizové situaci může účinně fungovat pouze akceschopný stát. Na rozdíl od uvažování těch, kteří argumentovali a tvrdí, že role státu v globálním světě klesá, a v budoucnu bude obecně nahrazena některými jinými formami sociální organizace. Ano, je to možné, někdy ve vzdálené budoucnosti se všechno změní. Všechno plyne, všechno se mění. Ale dnes je důležitá role a význam státu.

Za základní podmínku rozvoje Ruska jsme vždy považovali silný stát. Opět jsme se přesvědčili, že měli pravdu, když se pečlivě zapojili do obnovy a posílení státních institucí po úpadku a někdy i naprostého zničení v 90. letech.

Otázka samozřejmě zní: co je to silný stát? V čem je jeho síla? Samozřejmě, že ne v úplné kontrole nebo tvrdosti orgánů právní ochrany. Ne ve vytlačování soukromé iniciativy nebo omezování občanské angažovanosti. Ani v síle ozbrojených sil a obranného potenciálu. Ačkoli si myslím chápete, jak tato složka je důležitá pro Rusko, vzhledem k jeho zeměpisné poloze a celé řadě geopolitických výzev. A samozřejmě naše historická odpovědnost jako stálého člena Rady bezpečnosti OSN za zajištění globální stability.

A přesto jsem přesvědčen, že síla státu spočívá především v důvěře občanů v něj.

V tom je síla státu. Je známo, že lidé jsou zdrojem moci. A tento vzorec nespočívá jen v příchodu do volební místnosti a hlasování, ale v připravenosti delegovat na zvolenou vládu široké pravomoci, vidět ve státě, v jeho orgánech, jeho zaměstnancích, jeho zástupcích, těch, kteří jsou pověřeni rozhodovat, ale těch koho je bezpodmínečně nutné požádat o odpovědnost za výkon jejich funkce.

Takový stát lze uspořádat jakkoli. Podmínečně říkám „jakkoli“. Nezáleží na tom, jak se politický systém nazývá. Každá země má svou vlastní politickou kulturu, tradice, vlastní pohled na svůj vývoj. Pokoušet se někoho slepě kopírovat je naprosto zbytečné a škodlivé. Hlavní je, aby stát a společnost byly v harmonii.

A samozřejmě je to důvěra, která je nejpevnějším základem pro tvůrčí práci státu a společnosti. Pouze společně to vše dokáže dosáhnout optimální rovnováhy svobody jednání a bezpečnostních záruk.

Opakovaně jsem v nejtěžších chvílích vývoje pandemie znovu pocítil, a abych byl upřímný, cítím hrdost na Rusko, na naše občany, na jejich ochotu dělat jeden pro druhého všechno, co je jen možné. A samozřejmě především na naše lékaře, zdravotní sestry, pracovníky záchranné služby – na všechny, bez výjimky, na nichž spočívá národní systém zdravotní péče.

Věřím, že občanská společnost bude v budoucnu hrát klíčovou roli ve vývoji Ruska. Usilujeme proto o to, aby hlas našich občanů byl rozhodující, a konstruktivní návrhy a požadavky od různých sociálních sil byly realizovány.

Otázkou však samozřejmě je: jak se formuje takový požadavek? Čí hlas by měl stát slyšet? Jak rozpoznat, zda je to opravdu hlas lidu, nebo zákulisní našeptávání nebo vůbec, něčí hlučné výkřiky, měnící se v hysterii, které nemají nic společného s našim lidem?

Setkáváme se s tím, že někdy se snaží nahradit skutečnou veřejnou poptávku a zájmem nějaké úzké sociální skupiny. A dokonce, řekněme na rovinu, vnější síly. Skutečnou demokracii a občanskou společnost nelze „importovat“. Mluvil jsem o tom mnohokrát. Nemohou být produktem aktivit zahraničních „příznivců“, i když údajně „chtějí to nejlepší“. V teorii je to asi možné. Ale upřímně řečeno, já jsem na takovou věc nenarazil a opravdu tomu nevěřím. Vidíme, jak takové „importované“ modely demokracie fungují. Je to jen skořápka, fikce, zpravidla fikce bez vnitřního obsahu, dokonce jako zdání suverenity. U lidí, kde se takové schéma zavádí, zpravidla se na nic neptají. A příslušní vůdci nejsou nic jiného než vazalové. A místo vazala, jak víte, o všem rozhoduje pán. Proto opakují: pouze občané svých vlastních zemí mají právo určovat, jaký je jejich veřejný zájem.

V Rusku jsme prošli poměrně dlouhým obdobím, kdy téměř hlavním zdrojem vzniku a financování nevládních organizací byly zahraniční nadace. Samozřejmě, že ne všichni měli zistné nebo špatné úmysly, sledovali cíl rozviklat situaci v naší zemi, zasahovat do našich záležitostí a ovlivňovat ruskou domácí a někdy i zahraniční politiku ve vlastních zájmech. Samozřejmě že ne.

Mezi nezávislými veřejnými organizacemi – takové existují – byly i upřímní nadšenci, kterým jsme nepochybně vděční. Ale i v tomto případě zůstali zpravidla cizorodými prvky, které v konečném důsledku odrážely názory a zájmy nikoli občanů Ruska, ale jejich zahraničních správců. Jedním slovem, sloužily jako prostředky v cizích rukou. Se všemi z toho plynoucími důsledky.

Silná, svobodná a nezávislá občanská společnost je ze své podstaty národně orientovaná a svrchovaná. Klíčí z hloubky života lidí, může mít různé formy a směry. Jedná se ale o projev kultury, tradice konkrétní země, nikoli o produkt abstraktní „trans národního rozumu“, za kterým se skrývají zájmy jiných lidí.

Povinností státu je podporovat veřejné iniciativy a vytvářet pro ně nové příležitosti.

To je přesně to, co děláme. A považuji tuto otázku za nejdůležitější pro vládní agendu pro nadcházející desetiletí – bez ohledu na to, kdo přesně a jaké pozice zastává. V tom je záruka suverénního, progresivního rozvoje Ruska, skutečné kontinuity v jeho pohybu vpřed a naší schopnosti reagovat na globální výzvy.

Drazí kolegové! Dobře víte, že v moderním mezinárodním životě se nahromadilo mnoho akutních problémů a rozporů, skutečně velmi mnoho. Od okamžiku, kdy se svým způsobem stabilní a svým způsobem předvídatelný model vztahů během studené války začal měnit – nemyslete si, že se mi po něm stýská, v žádném případě – svět se od té doby několikrát změnil. Všechno probíhalo tak rychle, že ti, kterým se obvykle říká politické elity, prostě neměli čas nebo možná zájem, nebo schopnost analyzovat, co se vlastně děje.

Některé země spěchaly, aby „rozdělily koláč“, zpravidla ve svůj prospěch, aby využily výhod získaných v důsledku ukončení „studené konfrontace“. Jiní zoufale hledali způsob, jak se za každou cenu přizpůsobit změnám. A někteří – zde si můžeme vzpomenout na naši vlastní, upřímně řečeno, nešťastnou zkušenost – bojovali, jak se říká, o přežití, o zachování jednoty země, aby zůstali mimo jiné subjektem světové politiky.

Čas mezitím stále naléhavěji nastoluje otázku, co má před sebou lidstvo, jak by měl být budován světový řád, nebo alespoň jeho zdání, zda budeme postupovat smysluplně vpřed, koordinovat naše kroky nebo pohybovat se naslepo, spoléhat se výhradně každý sám na sebe. V posledním dokladu Valdajského klubu, vašeho klubu, se říká: „V zásadě změněném mezinárodním prostředí se instituce nestávají zárukou světové stability a ovladatelnosti, ale překážkou v budování systému vztahů odpovídajících nové éře.“ Autoři se domnívají, že nás čeká svět, kde jednotlivé státy nebo skupiny států budou jednat mnohem samostatněji a obvyklé mezinárodní organizace ztratí svůj význam.

Co bych v tomto ohledu chtěl říci. Samozřejmě je jasné, co je jádrem této pozice.

Poválečný světový řád ve skutečnosti vytvořily tři vítězné mocnosti: Sovětský svaz, USA a Velká Británie. Role Velké Británie se od té doby změnila, SSSR vůbec neexistuje a někdo se pokusil Rusko úplně odepsat.

Ujišťuji vás, milí přátelé, my objektivně hodnotíme naše schopnosti: intelektuální, územní, ekonomické a vojenské. Jak dnešní příležitosti, tak náš potenciál. A při posilování naší země, při pohledu na to, co se děje ve světě, v jiných zemích, chci říct těm, kteří stále čekají na postupné vyhasnutí Ruska. V tomto případě nás znepokojuje jen jedna věc: jak neprochladnout na vašem pohřbu (míněno naopak – vy můžete postupně vyhasnout).

A jako hlava státu, která pracuje přímo v prostředí, které vy a vaši kolegové popisujete z odborného hlediska, nemohu souhlasit s tím, že stávající mezinárodní struktury by měly být zcela přestavěny, nebo dokonce úplně vyřazeny jako zastaralé a odstraněny. Naopak je důležité zachovat všechny základní mechanismy pro udržení mezinárodní bezpečnosti, které prokázaly svoji účinnost. Jedná se o OSN, Radu bezpečnosti a právo veta jejích stálých členů. Nedávno jsem o tom mluvil na výročí Valného shromáždění OSN. A pokud vím, tato pozice – zachovávající základy mezinárodního řádu, který vznikl v důsledku druhé světové války, má ve světě velkou podporu.

Samotná myšlenka korekce institucionální struktury světové politiky se mi však zdá přinejmenším hodná diskuse. Jen proto, že rovnováha sil, schopností, pozice států, jak jsem právě řekl, se vážně změnila. Zejména za posledních 30-40 let.

Ano, jak jsem řekl, SSSR již neexistuje. Ale je tu Rusko. Z hlediska své ekonomické váhy a politického vlivu se Čína aktivně posouvá k pozici supervelmoci. Německo se ubírá stejným směrem; Spolková republika Německo se stává stále důležitějším účastníkem mezinárodní spolupráce. Zároveň ve světových záležitostech se znatelně transformovala role Velké Británie a Francie.

A Spojené státy, které v určitém okamžiku absolutně dominovaly, dnes těžko mohou tvrdit, že jsou výjimečné. A obecně, potřebují Spojené státy tuto výjimečnost? A samozřejmě, vážně posílily takové

mocnosti jako Brazílie, Jižní Afrika a některé další země.

Ano, ne všechny mezinárodní organizace účinně plní své poslání a úkoly. Přestože by měly plnit funkci nestranných arbitrů, často jednají na základě ideologických

předsudků, podléhají silnému vlivu jiných států a stávají se nástrojem v jejich rukou. Bohužel staly se běžnou praxí žonglování s procedurami, manipulace s výsadami a pravomocemi, předpojatost, zejména pokud jde o konflikty zahrnující soupeřící mocnosti nebo skupiny států.

A je naprosto politováníhodné, když solidní mezinárodní struktury motivované něčími sobeckými zájmy jsou vtaženy do zpolitizovaných kampaní proti konkrétním vůdcům a zemím. Taková praxe tyto instituce pouze diskredituje, vede k jejich úpadku, prohlubuje krizi světového řádu.

Naopak existují pozitivní zkušenosti, příklady toho, jak skupina zúčastněných států spojuje své síly při řešení konkrétních problémů. Mám na mysli například práci Šanghajske organizace pro spolupráci, která téměř dvě desetiletí přispívá k urovnávání územních sporů a posilování stability v Centrální Eurasii, a formuje v této části světa jedinečného ducha partnerství.

Nebo například formát Astana, díky kterému bylo možné se dostat z hluboké slepé uličky, v níž byl politický a diplomatický proces v Sýrii. Připomeňme si zde také "OPEC-plus" – účinný, i když velmi složitý nástroj pro stabilizaci světových ropných trhů.

Ve fragmentovaném světě je tento přístup často skutečně produktivnější. Ale co je zde důležité: umožňuje nejen řešení konkrétních problémů, ale také dokáže vdechnout multilaterální diplomacii nový život. To je důležité. Je však také zřejmé, že se neobejdeme bez společného univerzálního rámce mezinárodního života – bez ohledu na to, jaké jsou skupiny, asociace, situační aliance zájmů nyní a v budoucnosti – bez tohoto společného rámce se neobejdeme.

Prostě multilateralismus by neměl být chápán jako „vše-inkluzivnost“, ale jako potřeba zapojit ty, kteří mají skutečný zájem na vyřešení problému. A samozřejmě nic dobrého nevzniká, když do procesu, který se týká určitého okruhu hráčů, kteří jsou skutečně schopni se dohodnout, často hrubě a nestydatě zasahují vnější síly. Dělají to pouze za účelem prokázání svých ambicí, moci a vlivu. Zaberou prostor, všechny oddělí, ale k pozitivnímu řešení problému nepřispějí.

Opakuji, se vši současnou roztříštěností mezinárodního života existují úkoly, pro jejichž řešení nestačí sjednotit potenciál jednotlivých, dokonce velmi vlivných států. Existují problémy takové úrovně, které vyžadují globální pozornost.

Jedná se samozřejmě o mezinárodní stabilitu, bezpečnost, boj proti terorismu a řešení akutních regionálních konfliktů. Jde o zajištění globálního ekonomického rozvoje a boj proti chudobě, koneckonců o rozšíření spolupráce v oblasti zdraví.

To je dnes velmi aktuální.

Podrobně jsem o těchto úkolech hovořil před měsícem na výročním Valném shromáždění OSN. A v jejich řešení samozřejmě potřebujeme systematickou společnou práci, která je plánovanou na dlouhodobou perspektivu.

Existují však úvahy ještě obecnější povahy, které se dotýkají doslova každého, o nichž bych se chtěl zabývat podrobněji.

Mnozí si v dětství přečetli Malého prince Antoina de Saint-Exupéryho a pamatují si vzkaz hlavního hrdiny: „Existuje takové pevné pravidlo ... Ráno vstaň, umyj se, dej se do pořádku – a hned dej do

pořádku svoji planetu... Je to velmi nudná práce, ale vůbec není obtížná. “

Jsem přesvědčen, že tuto „nudnou práci“ musíme neustále dělat, chceme-li zachovat náš společný domov pro budoucí generace. Musíme vyčistit naši planetu.

Téma ochrany životního prostředí již dávno a pevně vstoupilo do globální agendy.

Ale rozšířil bych diskusi a projednal takový důležitý úkol, jako je odmítnutí nestřídmé, ničím neomezené nadměrné spotřeby ve prospěch obezřetné a přiměřené dostatečnosti. Když žiješ nejen pro dnešek, ale také myslíš, na zítřejší den.

Často říkáme, že příroda je extrémně citlivá na lidskou činnost. Zejména dle míry toho, jak využívání pozemských zdrojů se stává stále více globální záležitostí.

Člověk však stále není chráněn před přírodními katastrofami, z nichž mnohé jsou generovány právě antropogenními zásahy. Mimochodem, podle řady vědců jsou ohniska nebezpečných nemocí také reakcí na takovou invazi. Proto je tak důležité budovat harmonický vztah mezi člověkem a přírodou.

Zde se již nahromadilo kritické napětí. Vidíme to na změně klimatu. Tento problém vyžaduje skutečnou akci a mnohem více pozornosti. Dávno přestal být sférou abstraktních vědeckých zájmů a ovlivňuje téměř každého obyvatele Země.

Globální oteplování zmenšuje polární ledové čepičky a taje permafrost. Podle odborníků navíc v následujících desetiletích bude frekvence a intenzita tohoto procesu jen stoupat.

To je vážná výzva pro celý svět, pro celé lidstvo a samozřejmě pro nás, pro Rusko, kde permafrost zabírá 65 procent území. Takové změny mohou způsobit nenapravitelné škody na biologické rozmanitosti, mít extrémně negativní dopad na ekonomiku a infrastrukturu a vytvořit přímá rizika pro lidi.

To je pro nás velmi důležité. To platí pro potrubní systémy, obytné komplexy v permafrostu atd. Pokud se asi 25 procent povrchových vrstev permafrostu – 3 až 4 metry roztaví do roku 2100, budeme to velmi pociťovat. V tomto případě může situace jít, jak se říká, exponenciálně. V tomto případě je pravděpodobný jakýsi druh řetězové reakce, protože tání permafrostu stimuluje uvolňování metanu do atmosféry, díky čemuž je skleníkový efekt pozor! – 28 krát silnější než u oxidu uhličitého. V důsledku toho bude teplota na planetě nadále stoupat, permafrost se bude tavit dále a rychleji a bude se uvolňovat stále více metanu. A tak ve spirále.

Nechceme, aby se klima na Zemi přiblížilo podmínkám Venuše s jejím neživým, spáleným povrchem. Dovolte mi, abych vám připomněl, že tady na Zemi je kolem 14 stupňů Celsia, na Venuši až 462 °C.

Další téma je úplně jiné. Rád bych řekl pár slov k jinému tématu. Nezapomínejme, že na Zemi existují nejen zeměpisné kontinenty. Na planetě se formuje téměř nekonečný digitální prostor a lidé jej každý rok zvládají čím dál rychleji.

Vynucená omezení spojená s epidemií koronaviru pouze stimulovala vývoj vzdálených digitálních technologií. Komunikace založené na internetu se dnes staly společným vlastnictvím. A musíme se snažit zajistit, aby tato infrastruktura, celý kyberprostor fungoval hladce a bezpečně.

Například vzdálená distanční práce není jen vynuceným opatřením během pandemie. Ve skutečnosti mluvíme o nových formách organizace práce, zaměstnání, sociální interakce a též lidské komunikace. S rozvojem technologického pokroku jsou tyto změny naprosto nevyhnutelné. Souběh okolností tyto procesy jen urychlil. Každý ocenil příležitosti a vymoženosti, které tyto technologie

nabízejí.

Samozřejmě však existuje i nevýhoda – rostoucí hrozba pro všechny digitální systémy. Ano, kyberprostor je zásadně nové prostředí, kde ve skutečnosti nikdy nebyla přijata obecně uznávaná pravidla chování. Technologie jednoduše výrazně předběhly zákonodárnou a právní praxi. Zároveň jde o velmi specifickou oblast, kde je otázka důvěry obzvláště akutní.

Zde se mi zdá, že stojí za to vrátit se k naší historické zkušenosti. Co tím myslím?

Dovolte mi připomenout, že během studené války existoval dobře zavedený koncept „opatření k budování důvěry“. Týkal se vztahů mezi SSSR a Spojenými státy, mezi Varšavskou smlouvou a NATO, tedy vojensko-politickou sférou.

Současně bych chtěl zdůraznit: konkurence dnes zpravidla má „hybridní“ povahu a ovlivňuje všechny sféry. Včetně nově vznikajících. Proto je třeba všude posilovat důvěru.

V tomto smyslu může kyberprostor sloužit jako platforma pro testování těchto opatření, stejně jako ve své době kontrola nad zbrojením připravila cestu pro zvýšení důvěry ve světě jako celku.

Pochopitelně, je velmi obtížné vytvořit potřebný „soubor opatření“ v této oblasti, v kyberprostoru. Tuto práci je však třeba zahájit. Musíte to dělat teď.

Dovolte mi připomenout, že Rusko aktivně podporuje dvoustranné a mnohostranné dohody v oblasti kybernetické bezpečnosti. Předložili jsme OSN dva návrhy úmluv na toto téma, vytvořili jsme odpovídající otevřenou pracovní skupinu.

Nedávno jsem se obrátil na Spojené státy s návrhem zahájit komplexní diskusi o mezinárodních otázkách informační bezpečnosti. Chápeme, že kvůli volební kampani politici ve Spojených státech mají jiné starosti. Očekáváme však, že příští administrace, ať už bude jakákoliv, bude reagovat na pozvání k zahájení jednání na toto téma. Stejně jako i v ostatních bodech rusko-americké agendy. A to jsou problémy globální bezpečnosti, osud Smlouvy o strategických útočných zbraních a řada dalších otázek.

A sami víte, že existuje mnoho naléhavých témat pro upřímné jednání, a jsme připraveni na konstruktivní a rovnocennou diskusi.

Časy, kdy všechny nejdůležitější mezinárodní otázky byly projednány a vyřešeny, v podstatě, mezi Moskvou a Washingtonem, jsou dávno pryč. Avšak navázání bilaterálního dialogu, v tomto případě co se týče agendy kybernetické bezpečnosti, považujeme za důležitý krok směrem k mnohem širší diskusi zahrnující mnoho dalších zemí a organizací. Pokud se Spojené státy nebudou chtít do této práce zapojit, což by bylo politováníhodné, jsme přesto připraveni ji uskutečnit se všemi zainteresovanými partnery, kterých, doufám, bude dost.

Rád bych vás upozornil na další důležitý aspekt. Žijeme v éře hmatatelných mezinárodních šoků a krizí. Samozřejmě jsme na to zvyklí. Obzvláště lidé z těch generací, které zastihly studenou válku, nemluvě o druhé světové válce, pro které to není jen vzpomínka, ale součást života.

A tady je zajímavá věc. Lidstvo dosáhlo velmi vysoké technologické a socioekonomické úrovně. A současně čelí ztrátě a erozi morálních hodnot, ztrátě orientačních bodů a pocitu smyslu existence, chcete-li poslání člověka na planetě Zemi.

Taková krize se nevyřeší diplomatickým jednáním nebo dokonce svoláním významné mezinárodní konference. Vyžaduje přehodnocení priorit a přehodnocení cílů. A musíte začít od sebe – od každého

člověka, komunity, státu a teprve potom bojovat za světové uspořádání.

Pandemie koronaviru, kterou jsme letos zažili, může posloužit jako jakýsi výchozí bod pro takovou transformaci. A přehodnocení bude stejně nutné. Bude stejně potřeba, toto přehodnocení, věřte mi, dříve nebo později, brzo nebo pozdě. Všichni si uvědomujeme tuto nutnost. Proto souhlasím s těmi, kteří říkají, že bude lepší, když tento proces začne hned.

A nebyla to náhoda, že jsem si vzpomněl na historii, na starší generace, které prošly všemi peripetemi minulého století. Mladí lidé se budou muset vypořádat se vším, o čem se dnes diskutovalo. Mladí lidé se budou muset vypořádat se všemi těmito otázkami, o nichž jsem řekl, o nichž jste diskutovali. Mluvíme-li o naší zemi Rusku, občané, kteří rostou, získávají zkušenosti již ve 21. století. Je na nich, aby se vypořádali s novými, možná mnohem složitějšími výzvami.

Oni se dívají na minulost, přítomnost a budoucnost svým vlastním způsobem. Ale věřím, že hlavní věc zůstane nezměněna: hlavní věci jsou nejlepší vlastnosti našeho národa. To je vlastenectví, vůle, tvůrčí schopnost a píle, vzájemná pomoc, schopnost překvapovat svět při řešení nejtěžších, zdánlivě neřešitelných problémů.

Drazí přátelé! Drazí kolegové!

Mluvil jsem dnes o různých problémech. A samozřejmě chci věřit, že navzdory všem těmto obtížím svět bude schopen se konsolidovat a začít společně bojovat nikoli s imaginárními, ale se skutečnými hrozbami a úspěšně jim čelit. Konečně se bude moci vzdát sobectví, chamtivosti, bezmyšlenkovité a nehospodárné spotřeby.

Samozřejmě vyvstává otázka: jestli to není všechno utopie, jestli to nejsou plané naděje.

Ano, když se podíváte na činy a slyšíte výroky některých představitelů lidské rasy, vkrádají se pochybnosti, zda je to vůbec možné. Ale pevně věřím, v každém případě doufám v rozum a vzájemné porozumění. Musíte jen otevřít oči, rozhlédnout se kolem a pochopit: země, vzduch, voda to je naše, naše společné vlastnictví. To je to, co nám je dáno shora, a musíme se to naučit opatrovat. Stejně jako hodnotu každého lidského života. V tomto složitém a úžasném světě není jiná cesta. Velmi bych nechtěl, aby se opakovaly chyby z minulosti.

Velmi děkuji za Vaši pozornost.

Zdroj: <http://leva-net.webnode.cz/>